

R O Z H O D N U T Í

Nejvyšší správní soud jako soud kárný projednal v ústním jednání dne 27. ledna 2011 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Milady Tomkové, zástupce předsedkyně senátu JUDr. Jana Engelmanna a přísedících JUDr. Bohuslava Vacaty, JUDr. Jaromíry Biolkové, JUDr. Zory Krejčí a JUDr. Gabriely Halířové, Ph.D., návrh **JUDr. J. K.**, státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Českých Budějovicích, na náhradu nákladů vynaložených v souvislosti s kárným řízením, a rozhodl

t a k t o :

- I. Podle § 19 odst. 3 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, **se p ř i z n á v á** JUDr. J. K., státní zástupkyni Okresního státního zastupitelství v Českých Budějovicích, zproštěné kárného návrhu podaného nejvyšší státní zástupkyní rozhodnutím Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného ze dne 30. 9. 2010 č. j. 12 Ksz 4/2010 - 99, vůči České republice – Nejvyššímu státnímu zastupitelství se sídlem Brno, Jezuitská 4, náhrada nákladů účelně vynaložených v souvislosti s kárným řízením v **celkové výši 13 172 Kč**.
- II. Česká republika – Nejvyšší státní zastupitelství se sídlem Brno, Jezuitská 4, **je p o v i n n a** náhradu nákladů v celkové výši 13 172 Kč **v y p l a t i t** k rukám obhájce JUDr. Ladislava Dusila, advokáta, se sídlem náměstí Přemysla Otakara II. 123/36, České Budějovice, ve lhůtě **30 dnů od právní moci** tohoto rozhodnutí, a to na účet vedený u UniCredit Bank Czech Republic a. s., č. ú. X, variabilní symbol X.
- III. Náhrada nákladů řízení **s e s t á v á** z odměny obhájce za zastupování a náhrady jeho hotových výdajů, a to:
 - Odměna za zastupování se přiznává ve výši **6500 Kč** za tyto úkony provedené v kárném řízení:

1. Převzetí a příprava zastoupení (28. 4. 2010) (§ 11 odst. 1 písm. a/ vyhl. č. 177/1996 Sb.)	1000 Kč
2. Další porada s klientem přesahující 1 hodinu (4. 5. 2010) (§ 11 odst. 1 písm. c/ vyhl. č. 177/1996 Sb.)	1000 Kč
3. Sepis vyjádření ke kárnému návrhu (4. 5. 2010) Kč (§ 11 odst. 1 písm. d/ vyhl. č. 177/1996 Sb.)	1000
4. Další porada s klientem přesahující 1 hodinu (22. 9. 2010) (§ 11 odst. 1 písm. c/ vyhl. č. 177/1996 Sb.)	1000 Kč

- | | | |
|----|---|------|
| 5. | Účast při ústním jednání kárného soudu (30. 9. 2010)
Kč
(§ 11 odst. 1 písm. g/ vyhl. č. 177/1996 Sb.) | 1000 |
| 6. | 5 x režijní paušál (5 x 300 Kč)
Kč
(§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.) | 1500 |
- Náhrada hotových výdajů za účast při ústním jednání se přiznává ve výši **3077 Kč**; a to:

1.	Cestovné – účast při ústním jednání u kárného soudu (30. 9. 2010) Kč (§ 13 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve spojení s vyhl. č. 462/2009 Sb.)	3007
2.	Parkovné	70 Kč
 - Náhrada za promeškaný čas při účasti na ústním jednání se přiznává ve výši **1400 Kč**

1.	14 x náhrada za promeškaný čas při úkonu mimo sídlo advokáta Kč 14 x 100 Kč (§ 14 odst. 1 a 3 vyhl. č. 462/2009 Sb.)	1400
----	--	------
 - Daň z přidané hodnoty (20 %) 2195 Kč

O d ů v o d n ě n í :

Nejvyšší správní soud vedl k návrhu nejvyšší státní zástupkyně ze dne 24. 3. 2010 řízení o kárné odpovědnosti JUDr. J. K., státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Českých Budějovicích. Rozhodnutím ze dne 30. 9. 2010, č. j. 12 Ksz 4/2010 - 99 Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že kárně obviněnou kárného obvinění zprostil, neboť skutek, jenž jí byl kladen za vinu, není kárným proviněním.

Kárně obviněná (dále rovněž „navrhovatelka“) v řízení využila svého práva zvolit si obhájce z řad advokátů, což Nejvyššímu správnímu soudu osvědčila předložením plné moci udělené zvolenému obhájci. V závěru ústního jednání kárně obviněná požádala o přiznání náhrady nákladů řízení, jež dodatečně vyčíslila; vzdala se výslovně náhrady všech nákladů, které měla jako kárně obviněná s kárným řízením a požádala o přiznání náhrady nákladů obhajoby a hotových výloh, jež specifikovala (5 úkonů právní služby: příprava a převzetí zastoupení 28. 4. 2010, další porada s klientkou přesahující 1 hodinu 4. 5. 2010, písemné vyjádření ke kárnému návrhu 4. 5. 2010, další porada s klientkou přesahující 1 hodinu 22. 9. 2010, zastoupení při jednání 30. 9. 2010), jako tarifní hodnotu navrhovatelka uvedla 5000 Kč podle § 9 odst. 1 a § 10 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb /advokátní tarif/, odměna za 1 úkon tedy byla vyčíslena částkou 1000 Kč. Režijní paušál 5 x 300 Kč = 1500 Kč. Na

cestovním České Budějovice - Brno a zpět k jednání 30. 9. 2010 žádala 3069 Kč (458 km po 6,70 Kč/km – paušální částka a náhrada za naftu vozidlem Hyundai ix 55, RZ X o objemu motoru 2959 cm³ při průměrné spotřebě 9,8 l/100 km, při ceně nafty dle vyhlášky č. 462/2009 Sb., 27,20 Kč/l, náhrada za promeškaný čas cestou České Budějovice - Brno a zpět 14 x ½ hodiny à 100 Kč = 1400 Kč, parkovné 70 Kč. Úhrnem tedy požádala o náhradu ve výši 11 039 Kč navýšenou o 20 % DPH - omylem při sčítání v návrhu uvedla, že součet uplatněných částek činí 9639 Kč).

Navrhovatelce jako státní zástupkyni, jež byla zproštěna kárného návrhu, náleží podle § 19 odst. 3 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů (dále jen „zákon č. 7/2002 Sb.“), náhrada účelně vynaložených nákladů v souvislosti s kárným řízením, a to vůči státu. O tomto nároku rozhoduje kárný senát buď současně s rozhodnutím o kárném návrhu, anebo samostatným rozhodnutím (je-li třeba provést šetření). V projednávané věci bylo nutno rozhodnout o nároku samostatným rozhodnutím, neboť při jednání o kárném návrhu nebyl nárok specifikován. K ústnímu jednání dne 27. ledna 2011 se kárně obviněná a obhájce nedostavili, což předem kárnému soudu oznámili, navrhovatel (nejvyšší státní zástupce) se k jednání nedostavil. Za splnění podmínek § 17 odst. 1 a 2 zákona č. 7/2002 Sb. bylo ústní jednání konáno v nepřítomnosti účastníků řízení.

Nejvyšší správní soud jako soud kárný musí při rozhodnutí o nároku na náhradu účelně vynaložených nákladů zaujmout právní názor k pojmu „účelně vynaložené náklady“ a tento výklad konfrontovat s nárokem uplatněným navrhovatelkou a dále vyslovit, která organizační složka státu bude za stát jednat, neboť ustanovení § 19 odst. 3 zákona o řízení stanoví, že uvedený nárok na náhradu účelně vynaložených nákladů má kárně obviněný vůči státu. Použití trestního řádu, jenž je v souladu s § 25 zákona č. 7/2002 Sb. předpisem přiměřeně použitelným i pro kárné řízení, nepřichází v úvahu, neboť jde o nárok vlastní pouze kárnému řízení.

Nelze pochybovat o tom, že účelně vynaloženými náklady jsou v první řadě náklady kárně obviněného na obhajobu v průběhu kárného řízení. Pokud jde o jejich výši, navrhovatelka použila pro jejich vyčíslení advokátní tarif a specifikovala je jako odměnu obhájci a jeho hotové výdaje. Náklady na obhajobu tak budou pravidelně zahrnovat odměnu za zastupování, jejíž výši bude třeba určit podle ustanovení advokátního tarifu o mimosmluvní odměně (jako jediného zvláštního předpisu, jehož užití přichází v úvahu) a účelně vynaložené hotové výdaje a náhrada za promeškaný čas v intencích ust. § 13 advokátního tarifu. Poněvadž tarifní hodnotu lze v kárném řízení jako v řízení po všech stránkách specifickém určit obtížně, kloní se kárný senát k použití § 9 odst. 1 advokátního tarifu, jenž stanoví, že nelze-li hodnotu věci nebo práva vyjádřit v penězích nebo lze-li ji zjistit jen s nepoměrnými obtížemi – za situace, kdy kárné řízení jako řízení sui generis není zahrnuto mezi specifickými typy řízení se zvláštní tarifní hodnotou, - považuje se za tarifní hodnotu částka 5000 Kč. Sazba mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby z této tarifní hodnoty pak činí 1000 Kč (§ 7 advokátního tarifu).

Navrhovatelka doložila, že obhájce v průběhu kárného řízení učinil celkem pět úkonů právní služby, jak jsou blíže specifikovány ve výroku tohoto rozhodnutí, kárný soud tedy přiznává celkem 5 x 1000 Kč. Podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu činí

paušální náhrada hotových výdajů za každý úkon právní služby 300 Kč; tj. celkem 5 x 300 Kč. Celková výše odměny za zastupování tedy byla určena částkou 6500 Kč.

Dále byly prokázány náklady související s cestou k ústnímu jednání konanému u Nejvyššího správního soudu v Brně dne 30.9.2010; tyto náklady nelze než považovat za účelně vynaložené. Obhájce k cestě použil osobní automobil, jehož technický průkaz (resp. jeho kopii) soudu předložil; náhrada za použití osobního automobilu se řídí podle ustanovení zák. č. 262/2006 Sb., zákoník práce ve spojení s vyhláškou č. 462/2009 Sb. Celková ujetá vzdálenost (České Budějovice – Brno – České Budějovice) činí 458 km, náhrada za použití automobilu byla stanovena dle § 157 odst. 4 písm. b) zákoníku práce a § 1 písm. b) vyhlášky č. 462/2009 Sb. ve výši 1786,20 Kč (tj. 3,9 x 458), náhrada za pohonné hmoty byla stanovena dle § 158 odst. 2, 3 a 4 zákoníku práce a § 4 vyhlášky č. 462/2009 Sb. ve výši 1220,80 Kč (při průměrné spotřebě dle technického průkazu 9,8 l/100 km, 458 km a ceně 27,20 Kč za 1 l nafty), tedy v celkové výši 3007 Kč. Za hotové výdaje účelně vynaložené kárný soud rovněž považuje náklady za parkování v době jednání soudu; byla doložena účtenka za tyto výdaje v částce 70 Kč za parkovné v místě sídla soudu. Celkem tedy Nejvyšší správní soud jako soud kárný přiznal na nákladech souvisejících s cestou k ústnímu jednání 3077 Kč.

Koná-li se jednání soudu mimo sídlo obhájce, považuje kárný senát za součást nákladů obhajoby též náhradu za čas promeškaný cestou k tomuto jednání (§ 14 odst. 1 písm. a/ a odst. 3 advokátního tarifu). Navrhovatelka žádá náhradu za celkem 7 hodin, jež strávil obhájce cestováním k ústnímu jednání a zpět; Nejvyšší správní soud jako soud kárný tedy přiznal jako náhradu za promeškaný čas celkem 1400 Kč (tj. 14 x 100 Kč).

Celkovou částku přiznané odměny a náhrady hotových výdajů ve výši 10 977 Kč Nejvyšší správní soud navýšil o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, neboť soudu bylo osvědčeno, že je plátcem této daně. Celkem tedy Nejvyšší správní soud přiznal na odměně a náhradě hotových výdajů částku 13 172 Kč. Kárný senát tedy vyhověl návrhu v plném rozsahu (rozdíl plyne pouze z omylu při sčítání, kterého se kárně obviněná evidentně dopustila a z postupu výpočtu při náhradě nákladů cesty k ústnímu jednání).

Pokud jde o to, která organizační složka státu má jednat za stát, který je povinen náhradu účelně vynaložených nákladů kárného řízení poskytnout, vyšel kárný senát z charakteristik kárného řízení jako řízení disciplinárního, jež nenese v zásadě žádné společné rysy ani s trestním řízením, ani s řízením ve věcech občanskoprávních (srov. k tomu nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2010 sp. zn. Pl. ÚS 33/09, body č. 53., 58. a 69). Účelem kárného řízení je zajistit plnění povinností při výkonu funkce státního zástupce, v popředí tedy vyvstává zájem státu – soustavy státního zastupitelství na řádném výkonu funkce státního zástupce. Za této situace považuje kárný senát za jediné možné, aby za stát v případě přiznání nákladů vzniklých v souvislosti s kárným řízením jednala ta organizační složka státu, jejíž vedoucí jako orgán k tomu zákonem pověřeným (§ 13i zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, § 8 odst. 5 zákona č. 7/2002 Sb.) podal návrh na zahájení kárného řízení a vyjádřil tak zájem na řádném výkonu povinností

v soustavě státního zastupitelství (k povaze návrhu na zahájení kárného řízení se státním zástupcem srov. též nálezný Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 182/05 ze dne 6. 4. 2006: „...v případě podání návrhu na zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti se jedná o právní úkon v rámci pracovněprávního vztahu.“ /bod č. 5 první věta/. Tuto koncepci Ústavní soud potvrdil i v rozhodnutí o ústavní stížnosti proti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného ve věci sp. zn. I. ÚS 3374/10 (byť usnesením ze dne 16. 12. 2010 odmítl ústavní stížnost podanou vedoucím státním zástupcem jako stížnost podanou osobou zjevně neoprávněnou).

Kárný senát proto shledal jako určující kritérium pro úvahu o tom, která organizační složka státu má v této věci za stát jednat, existenci zájmu na vedení řízení, který se artikuluje podáním kárného návrhu (srov. kupř. i úpravu § 142 odst. 4 občanského soudního řádu pro tam zakotvené právo na náhradu nákladů řízení vůči státu). V zájmu vykonatelnosti výroků ukládajících povinnost státu (jež explicitně plyne z díky § 19 odst. 3 cit. zákona č. 7/2002 Sb.) je třeba specifikovat jeho organizační složku: na základě výše uvedené úvahy kárný senát určil, že povinnou je v projednávané věci Česká republika – Nejvyšší státní zastupitelství (státní zastupitelství jsou podle § 3 odst. 1 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, organizačními složkami státu), neboť kárný návrh byl podán tehdy ve funkci činnou nejvyšší státní zástupkyní. Kárný senát nepominul ve své úvaze ani možnost označit za organizační složku kárný soud, ovšem k takovému kroku neshledal žádný relevantní právní důvod. Nárok podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., se svou povahou blíží podle přesvědčení kárného senátu náhradě škody; taková konstrukce by ovšem vyžadovala explicitní zákonné ustanovení včetně určení kupř. Ministerstva spravedlnosti jako organizační složky jednající za stát v těchto případech; takovou úpravu by kárný senát shledával nejvýstižnější. Za situace, kdy zákonodárce k této otázce mlčí, zvolil kárný senát výkladovou variantu, jež projednávané věci podle jeho přesvědčení svědčí nejbliže.

Ke splnění povinnosti plynoucí z výroků tohoto rozhodnutí pro stát stanovil kárný senát lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí; tato lhůta je zcela dostatečná k tomu, aby byla náhrada nákladů vyplacena, a to k rukám obhájce, jak kárně obviněná požádala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** odvolání přípustné.

V Brně dne 27. ledna 2011

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně kárného
senátu
pro věci státních zástupců